

ко, защото скъпо си изпащаше оня, който се усмелѣше да го закачи прѣдъ него — не единъ е изпиталъ здравитѣ юмруци на неговия другарь, и не единъ пжтъ е бивалъ наказванъ Шишко за това. Ала прѣзъ срѣдата на годината гърбавиятъ Санди залинѣ, разболѣ се, напусна училището и въ края на годината умрѣ. Отъ тогава Шишко стана недостъпенъ. Той наведе още по-низко главата си, вѣждитѣ му се навѣсиха и челото му стана сѣкашъ страшно. Широкитѣ му плѣщи бавно се движѣха и ядно се мърдаше голѣмата му глава.

Само дългокракиятъ Слави, когото бѣха кръстили хрѣтката, се опитваше да го закача.

— Ей, Шишко! — викаше му той. — Ела да те науча нова игра: тамамъ за твоето гѣвкаво тѣло! — Ела, — гледай.

И той повдига ржцѣ, изпжчва гърди напрѣдъ и тѣй прѣвива грѣбнакъ, че се сили да хване петитѣ си като образува нѣщо като джга; ала изгубва равновѣсие и пада на една страна.

Повдига се общо смѣхъ и кръсъкъ, ала Шишко стои сѣ тѣй неподвиженъ: не се смѣе, не отвърща на закачката и присмѣха на зачеклицата хрѣтка.

Седи той тѣй и си мисли, може би, за своята лоша мащеха, за баща си, който по цѣлъ день трѣбва да трака каруцата, да дига тежкитѣ сѣндъци и чували... какъ често отива гладенъ и битъ въ училище... И закрие очи —

— Господи, какъ тежко се живѣе на тоя свѣтъ!...

II.

Единъ день Шишко бѣ извършилъ подвигъ, който очуди всички ни.